

[Gregersen.]

kan danne Skoleforbund alene til Undervisning i Sløjd og Husgerning.

I øvrigt skal jeg ikke gennemgaa Ændringsforslagene, bl. a. ud fra den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen gav Udtryk for, da han sagde: Det er saamænd ligegyldigt, hvad der staaer i Venstres Forslag, ogsaa ligegyldigt med Fejlene, for det Forslag stemmer vi ud. Under disse Forhold har det egentlig ikke megen Interesse at drøfte Paragraffer med den siddende Regering.

I den Omtale, Pressen gjorde Undervisningsministerens Lovforslag til Genstand for efter Fremsættelsen, fremhævedes det, at skønt den ændrede politiske Magtstilling i og for sig ikke gjorde det nødvendigt, var det øjensynligt, at Undervisningsministeren tilstræbte, at Forslaget skulde gennemføres paa det bredest mulige Grundlag. Ministeren havde jo ogsaa i sin Fremsættelsestale givet Udtryk for, at han ansaa det for meget ønskeligt, at et Forslag af denne Art, som har Bud til de Tusinder af Hjemlandet over, gennemførtes med Tilslutning af et stort Flertal i Rigsdagen.

Ingen tvivler paa, at Ministeren har ønsket dette. Hvilken Minister ønsker ikke Samling om sine Forslag? Hvem ønsker ikke det størst mulige Flertal bag sig? Og at Ministeren i særlig Grad har ønsket det for Skolelovens Vedkommende, er der ikke noget mærkeligt i — det vilde have været mærkværdigt, hvis det ikke havde været saaledes. Men Ønsker gør det jo ikke, og Resultatet er desværre blevet, at Regeringspartierne, trods alle Forsikringer, til Slut har skubbet alle Hensyn til Side og, i Stedet for at give Landet en Skolelov med Tilslutning af det store Flertal, nu trumfer deres egne Synspunkter igennem og altsaa giver os en Skolelov paa snævert partipolitisk Grundlag.

Jeg skal dog ikke gaa haardt i Rette med Ministeren. Jeg forstaaer — ikke mindst under Hensyn til den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Rager forleden fremsatte under Forhandlingerne om Bilæggelse af Arbejdsstridighederne —, at en Fastholden af radikale Standpunkter kan betyde Regeringssprængning, og at de Radikale derfor maa høje af. Naar man kender den Indstilling, Ministeren saa ofte har givet Udtryk for, og som det billigvis maa indrømmes paa væsentlige Punkter har bevirket, at Lovforslaget er blevet ændret fra tidligere til nu, er det næppe ubeføjet at mene, at Storebror til Slut har sagt, hvordan det skulde være. Vi fik en Anelse om de skærpede Vilkaar

allerede ved Fremsættelsen af Lovforslaget i Aar, idet Ministeren deri hævdede det tvungne Timetal fra sit eget Forslag i Fjor med 240 Timer, og der er ikke i Aar givet Afslag paa dette Krav.

Jeg gaar ud fra, at det er andre Kræfter end dem, Ministeren har raadet over, der har været virksomme her, og derfor skal jeg ikke pille ved den Velvilje, der svøbte sig om Ministeren efter Fremsættelsen. Jeg skal erkende, at jeg langt hellere ser hans Forslag gennemført end det Borgbjergske, dog naturligvis set under Synsvinklen: af to Onder vælger man det mindste. Jeg beklager, at Ministerens kendte Frihedssynspunkter paa Skolens Omraade ikke har kunnet slaa igennem, saaledes at vi, i Stedet for at faa en Skolelov paa bredt Grundlag med Tilslutning fra den overvejende Del af Befolkningen, i Virkeligheden kan sige, at den Skolelov, vi faar, er gennemtrumfet af et socialdemokratisk Mindretal. Det er i høj Grad beklageligt, saa meget mere som de betydningsfuldeste og de væsentligste Ændringer falder paa Landsbyskolens Omraade, og da Socialdemokraterne har deres alt overvejende Tilslutning i Byerne, vil det med andre Ord sige, at det er Socialdemokraterne i Byerne, der ved dette Lovforslags Gennemførelse bestemmer, hvordan Landbefolkningens Skoleforhold skal ordnes.

Der har staaet stor Strid om Fordelingen af Udgifterne, og de er da ogsaa saa store, at man nok kan forstaa, der kan opstaa Divergens om, hvem der skal betale. Jeg har hørt en Byrepræsentant udtale: Den nye Skolelov vedrører i det væsentlige Landet, vi har vort Skolevæsen i Orden i Byerne, og det har vi selv betalt, nu gælder det Landet, og selvfølgelig maa Landet selv betale, som vi har betalt. Det er en Betragtning, som maaske ikke er saa helt let at afvise, men er den rigtig, maa Konsekvensen rigtignok ogsaa være den, at Landkommunerne selv skønnede, hvad der skulde ske. Det er dog urimeligt, at den ene Part baade paatvinger den anden en Ordning, den ikke har haft Bud efter, og i Tilgift tvinger den til at betale. Rigsdagen ved jo tilmed, hvor haardt Landdistrikterne er spændt for i Øjeblikket.

Der staaer rigtignok i den ændrede Paragraf om Udgifternes Fordeling, at Staten giver Tilskud af indtil Halvdelen af den aarlige Ydelse. Ogsaa det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen paastod dette, og det ærede Medlems Udtalelser skal naturligvis bruges ude paa Landet. Men hvorfor saa ikke stryge den følgende Indskrænkning? Ved det forrige Forslag mente man, at